

Въпросъ: Но Дакито, което наумѣва Гоголевия Ив. Никифоровъ съ своята валчеста глава?

Отговоръ: Дакито наумѣва само себи си. Ив. Никифоровичъ е измислица, а Митрофанъ Дакито е истински, живъ още.

Въпросъ: А Дормидолски, който се нарича Иванъ, както и Гоголевия Ив. Ивановичъ?

Отговоръ: Гоголевия Ив. Ивановичъ е измислено лице, а *Иванъ* Дормидолски е истински, живъ още. Питайте хилядитѣ пжтници, които минаватъ прѣзъ градеца Ф. и отиватъ да му се поклонятъ...

Въпросъ: А другаруването имъ, а послѣ скарването имъ?

Отговоръ: Истински.

Въпросъ: Ами ревизора у Гоголя и у тебе?

Отговоръ: Гоголевия мнимъ ревизоръ е измисленъ, а моятъ е истински.

Въпросъ: Какъ, ти описвашъ истинска подобна случка?

Отговоръ: Да, истинска: питайте г-на Жоржа Стояновъ — (азъ щж сочж имена на свидѣтели: нека извиняватъ господата. Въ всѣки случай призовки нѣма да имъ дойдятъ) — отъ Търново, за една странна сцена между сѣдията и него — на 1880 г. въ г. Враца дѣто билъ дошълъ да стане жалбописецъ и която ми расказа въ Б-ца. Азъ прѣмѣстихъ тая сцена само въ близкия градъ Б-ца, дѣто е дѣйствието на повѣстѣта ми, и смѣнихъ личноститѣ на сѣдиитѣ. Понеже Жоржо Стояновъ е далеко, или хичъ го нѣма сега, попитайте тогавашний началникъ на телеграфната станция въ Б-ца, г. Иванъ Стояновичъ, Аджелето. Той чу отъ самия Жоржа расказа какъ го велъ сѣдията за ревизоръ по сѣдилищата.

Когато описвахъ тая сцена между мнимия ревизоръ и сѣдията, азъ бѣхъ така обладанъ отъ силата на споменитѣ си, щото нито се сѣтихъ за слабото ѣ сходство съ Хлестаковата срѣща съ чиновницитѣ, което щеше да бѣде експлоатирано отъ недобросѣвѣстността и щеше да даде